

AJUDANT A VIURE

«Missioners de la fe»

El **Diumenge Mundial de les Missions**, que se celebra des del 1926 i corona l'esforç d'animació missionera de tot el curs, tindrà aquest any un significat especial en coincidir amb la celebració del 50è aniversari del començament del Concili Vaticà II, l'obertura de l'Any de la Fe i el Sínode dels Bisbes sobre la Nova Evangelització. Tot plegat ha de contribuir a reafirmar la voluntat de comprometre's amb més interès en la missió per tal que l'Evangeli arribi a tothom arreu del món. Són molts encara aquells que no coneixen Jesús.

La fe, do de Déu, ve proposada pels missioners buscant no tan sols que es pugui tenir notícia de Jesús, sinó que arribi a provocar l'adhesió a la seva persona i a la seva manera d'entendre la vida.

Com ens recorda el Papa Benet XVI en el Missatge del Domund d'aquest any, «la fe és un do que no podem guardar-nos per a nosaltres mateixos. És un do rebut per a ser compartit; una

llum que no ha de romandre amagada sinó il·luminar tota la casa. És el do més important que se'ns ha donat en la vida».

Certament, la complexitat de la situació actual requereix noves formes de comunicació de la fe per tal que sigui més efectiva i, sobretot, el testimoni ben clar de la nostra adhesió de fe personal i comunitària a l'Evangeli de Jesucrist. L'anunci del Regne de Déu, que és el centre de la missió de Jesucrist i de tots els cristians, demana el compromís de fer-nos presents en el món com a testimonis seus per tal que tothom pugui conèixer el Projecte amorós de Déu.

Són els missioners els qui, amb la seva paraula i el testimoni de la seva caritat i entrega amorosa, fan possible que els que no coneixen Jesús puguin sentir-se seduïts i s'entreguin a Déu en l'acte de fe baptismal. Però també a tots els ja batejats se'ns demana renovar l'entusiasme de comunicar la fe rebuda.

La nostra generació està cridada a accentuar de bell nou Jesucrist com a fonament i com a impuls de la Missió i se'ns continua urgint a implicar-nos cooperant en l'edificació del Regne, en un món en el que molts han estat batejats però no evangelitzats i tenen dret a conèixer Jesucrist.

Seguir Jesús pot comportar l'experiència de la Creu, amb fracassos, incomprendiments, menyspreu i persecució, però també l'experiència d'un goig profund i el consol que es deriva de compartir els seus sentiments i assimilar el seu estil de vida multiplicant-se en el servei al germà. Un servei que es tradueix en diferents projectes d'evangelització i de desenvolupament, socials i educatius, que van multiplicant-se gràcies als donatius procedents de tot el món (jardins d'infància, escoles, hospitals, dispensaris, leproseries, llars per a ancians i minusvàlids...).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Celebració de comiat de les Religioses Franciscanes de la Mare de Déu del Diví Pastor a l'Hospital Arnau de Vilanova

Amb motiu del comiat de les Religioses Franciscanes de la Mare del Diví Pastor, s'ha celebrat recentment a l'Hospital Arnau de Vilanova una Eucaristia d'acció de gràcies, presidida per Mn. Àngel Escalles.

Des de l'any 1956, any en què es va inaugurar aquest centre sanitari, que les Franciscanes del Diví Pastor hi han exercit una gran tasca apostòlica. El 16 de setembre de 2012, després de 56 anys, l'última de les germanes que continuava treballant al Servei Religios de l'Arnau de Vilanova, sor Concepció Vecino López, ha deixat aquesta tasca. Durant la celebració eucarística, mossèn Àngel va dirigir unes paraules:

«Que ens puguem reunir en moltes ocasions per celebrar l'Eucaristia junts! Cada dia és important en les nostres vides, però el d'avui és especial per als qui formem part del servei religiós d'aquest Hospital; dediquem aquesta celebració a la nostra amiga i companya Concepció que fins avui ens ha acompanyat com ella només ho sap fer, amb amabilitat, amb tendresa, amb constància i amb un lliurament total, proporcionant ajuda a tothom i de la millor manera possible, en aquest Hospital que és, per a ella, com la seva segona casa.

Amb els cants de la Coral de l'Hospital, la presència dels amics de la Pastoral de la Salut, de les germanes Franciscanes i de tots els participants en aquesta Eucaristia, volem agrair el testimoni i el treball de les Religioses Franciscanes del Diví Pastor en aquest Hospital, i en

concret el treball de la germana, sor Concepció, tota la feina apostòlica que durant més de vint anys ha realitzat en aquest Hospital, alhora que li desitgem que per molts anys continuï la seva tasca evangelitzadora en la seva nova destinació. Permeteu que, en nom de tots els malalts que ella ha atès i en el propi, expressi en veu alta aquests sentiments de gratitud..

Llegia, aquests dies, unes característiques de l'apostolat de la vostra fundadora sor Anna Maria Mogas. Va ser una dona senzilla i propera. És un dels trets que més sobresurten en ella. Les persones que la van tractar es van sentir acollides, estimades i valorades. El seu tracte era senzill i gran la seva capacitat d'escolta i de diàleg. Mirava tothom amb respecte pel sol fet de ser persones. Va ser una dona austera, vivia en extrema pobresa però sense perdre mai l'alegria, que es feia patent en la celebració de les festes i en els petits detalls de cada dia. Una altra nota característica de la fundadora fou la gratuïtat. Va lliurar la seva persona i el seu temps als altres. La responsabilitat en el seu treball i la vida de pregària van ser, també, característiques de sor Anna Maria Mogas.

Penso que el millor que podem dir del pas de sor Concepció Vecino per l'Hospital es pot resumir en aquestes paraules i actituds claus de la vostra fundadora: ha estat una dona senzilla, propera, de tracte cordial, una dona austera i alegre, que ha treballat amb gratuïtat a l'atenció dels malalts. Moltes gràcies, sor Concepció, que el Senyor t'ho recompensi.»

Mons. Ramon Malla ha complert 90 anys!

Monsenyor Ramon Malla i Call, bisbe emèrit de Lleida, ha celebrat el seu 90è aniversari. L'han acompanyat els bisbes de la Seu d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i de Lleida, Mons. Joan Piris, així com els mossens que viuen a la casa sacerdotal de la Diòcesi. Fou nomenat bisbe de Lleida el 24 de juliol de 1968 i en fou pastor fins al 19 de desembre de 1999.

Cal dir que des de fa alguns anys Mons. Ramon Malla viu amb la seva germana a la casa sacerdotal, portant una vida de pregària i d'acolliment a les persones.

Mons. Malla ha rebut l'homenatge dels seus germans d'episcopat, preveres i religioses que s'ocupen de la residència sacerdotal, així com també d'altres persones particulars que han volgut saludar-lo.

Mons. Joan Piris ha celebrat 4 anys com a bisbe de Lleida i 49 de prevere

El nostre bisbe Joan Piris fou nomenat bisbe de Lleida el 16 de juliol de 2008, ara fa quatre anys. El diumenge 21 de setembre, festa de Sant Mateu, prengué possessió de la diòcesi en el transcurs d'una celebració eucarística a la Catedral.

També, un 21 de setembre de l'any 1963 fou ordenat prevere, a València.

Des d'aquí, el felicitem per aquesta doble celebració i demanem a Déu la llum necessària per poder exercir el seu ministeri amb amor i saviesa.

DIUMENGE XXVIII DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 7,7-11)

Vaig pregar Déu que em donés enteniment, i m'ho concedí, vaig cridar l'Esperit de saviesa, i em vingué. La prefereixo a ceptres i trons, i, comparada amb ella, tinc la riquesa per no-res. Ni tan sols la comparo amb les pedres més precioses, perquè tot l'or del món, al seu costat, no val ni un gra de sorra, i la plata no val més que el fang. L'aprecio més que la salut i que la boniquesa, i vull que em faci de llum, perquè la seva claror no s'apaga mai. Juntament amb la saviesa m'han vingut tots els béns, duia les mans plenes de riqueses incomputables.

► Salm responsorial (89)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no trigui més a saciar-nos i ho celebrarem amb goig tota la vida.*

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies / per adquirir la saviesa del cor. / Calmeu-vos, Senyor, què espereu? / Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos / i ho celebrarem amb goig tota la vida. / Doneu-nos tants dies d'alegria / com ens n'heu donat d'afflicció, / tants anys de joia, com n'hem vist de penes. R.

Que puguem veure la vostra obra, / que els nostres fills vegin la vostra glòria. / Que l'amabilitat del Senyor, el nostre Déu, / reposi damunt els seus servents. / Doneu encert a l'obra de les nostres mans. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 4,12-13)

La paraula de Déu és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos, i esclareix les intencions i els pensaments del cor. En tot el món creat no hi ha res que Déu no vegi clarament; tot és nu i descobert davant els ulls d'aquell a qui haurem de donar comptes.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,17-30)

Un dia que Jesús sortia de camí, un home correu, s'agenollà als seus peus i li preguntava: «Bon mestre, què haig de fer per posseir la vida eterna?» Jesús li digué: «Per què em tractes de bo? De bo, només ho és Déu. Ja saps què diuen els manaments: «No matis, no cometis adulteri, no robis, no declaris en fals contra un altre, no facis cap frau, honra el pare i la mare». Ell li respongué: «Mestre, tot això ja ho he complert des de jove». Jesús se'l mirà amb afecte i li digué: «Encara et falta una cosa: vés a vendre tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor guardat en el cel. Després torna i vine amb mi». Aquesta resposta de Jesús el contrarià i se n'anà tot trist, perquè era molt ric. Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als deixebles: «Per als qui són rics, que n'és, de difícil, d'entrar al Regne de Déu!» Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren sorpresos. Però Jesús els tornà a dir: «Fills meus, que n'és, de difícil, d'entrar al Regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla, que no pas que un ric entri en el Regne de Déu. Ells quedaren encara més sorpresos i deien entre ells: «I qui es podrà salvar?» Jesús se'ls mirà i els digué: «Als homes els és impossible, però a Déu no, perquè Déu ho pot tot.»

Llavors Pere és posà a dir-li: «Mireu, nosaltres ho hem deixat tot per venir amb vós». Jesús respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Ningú dels qui per mi i per anunciar l'Evangeli han deixat la casa, germans i germanes, pare, mare, fills o camps, no deixarà de rebre, ja en el temps present, el cent per u de cases, germans i germanes, mare, fills i camps, i també persecucions, i, en el món futur, tindrà la vida eterna.»

► Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 7,7-11)

Supliqué, y se me concedió la prudencia; invoqué, y vino a mí el espíritu de sabiduría. La preferí a cetros y tronos, y, en su comparación, tuve en nada la riqueza.

No le equiparé la piedra más preciosa, porque todo el oro, a su lado, es un poco de arena, y, junto a ella, la plata vale lo que el barro. La quise más que la salud y la belleza, y me propuse tenerla por luz, porque su resplandor no tiene ocaso. Con ella me vinieron todos los bienes juntos, en sus manos había riquezas incontables.

► Salmo responsorial (89)

R. *Sácianos de tu misericordia, Señor. Y toda nuestra vida será alegría.*

Enseñanos a calcular nuestros años, / para que adquiramos un corazón sensato. / Vuélvete, Señor, ¿hasta cuándo? / Ten compasión de tus siervos. R.

Por la mañana sácianos de tu misericordia, / y toda nuestra vida será alegría y júbilo. / Danos alegría, por los días en que nos afligiste, / por los años en que sufrimos desdichas. R.

Que tus siervos vean tu acción, / y sus hijos tu gloria. / Baje a nosotros la bondad del Señor / y haga prósperas las obras de nuestras manos. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 4,12-13)

La palabra de Dios es viva y eficaz, más tajante que espada de doble filo, penetrante hasta el punto donde se dividen alma y espíritu, coyunturas y tuétanos. Juzga los deseos e intenciones del corazón. No hay criatura que escape a su mirada. Todo está patente y descubierto a los ojos de aquel a quien hemos de rendir cuentas.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,17-30)

En aquel tiempo, cuando salía Jesús al camino, se le acercó uno corriendo, se arrodilló y le preguntó: «Maestro bueno, ¿qué haré para heredar la vida eterna?» Jesús le contestó: «¿Por qué me llamas bueno? No hay nadie bueno más que Dios. Ya sabes los mandamientos: no matarás, no cometerás adulterio, no robarás, no darás falso testimonio, no estafarás, honra a tu padre y a tu madre.» Él replicó: «Maestro, todo eso lo he cumplido desde pequeño.» Jesús se le quedó mirando con cariño y le dijo: «Una cosa te falta: anda, vende lo que tienes, da el dinero a los pobres, así tendrás un tesoro en el cielo, y luego sígueme.» A estas palabras, él frunció el ceño y se marchó pesaroso, porque era muy rico.

Jesús, mirando alrededor, dijo a sus discípulos: «¡Qué difícil les va a ser a los ricos entrar en el reino de Dios!» Los discípulos se extrañaron de estas palabras. Jesús añadió: «Hijos, ¡qué difícil les es entrar en el reino de Dios a los que ponen su confianza en el dinero! Más fácil le es a un camello pasar por el ojo de una aguja, que a un rico entrar en el reino de Dios.» Ellos se espantaron y comentaban: «Entonces, ¿quién puede salvarse?» Jesús se les quedó mirando y les dijo: «Es imposible para los hombres, no para Dios. Dios lo puede todo.»

Pedro se puso a decirle: «Ya ves que nosotros lo hemos dejado todo y te hemos seguido.» Jesús dijo: «Os aseguro que quien deje casa, o hermanos o hermanas, o madre o padre, o hijos o tierras, por mí y por el Evangelio, recibirá ahora, en este tiempo, cien veces más —casas y hermanos y hermanas y madres e hijos y tierras, con persecuciones—, y en la edad futura vida eterna.»

Crist i el jove ric. Pintura de Bartholomew Breenberg (1599-1657), Johny Van Haesten Gallery, Londres

COMENTARI

Jesús i la bona nova

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Sir 15,1-6 / Sl 118 / Mt 11,25-30 ■ **dimarts**: Ga 5,1-6 / Sl 118 / Lc 11,37-41 ■ **dimecres**: Ga 5,18-25 / Sl 1 / Lc 11,42-46 ■ **dijous**: 2Tm 4,10-17b / Sl 144 / Lc 10,1-9 ■ **divendres** (□ Terrassa): Ef 1,11-14 / Sl 32 / Lc 12,1-7 ■ **dissabte**: Ef 1,15-23 / Sl 8 / Lc 12,8-12 ■ **diumenge** vinent, XXIX de durant l'any (litúrgia hores: 1a setmana): Is 53,10-11 / Sl 32 / He 4,14-16 / Mc 10,35-45 (o més breu: 10,42-45).

Narració directa, amb una nova pregunta que dóna peu a l'ensenyament de Jesús. La pregunta del qui s'acosta a Jesús (un home, que Mateu convertirà en un jove) és: «Com podem rebre la vida eterna com un do». La resposta de Jesús és clara i precisa i, a més, és confirmada i complementada per dos aclariments ulteriors als deixebles que estan sorpresos per la radical exigència de Jesús. El text té nombrosos detalls que el fan especialment didàctic. N'escollim dos:

En la seva primera resposta, Jesús fa esment d'alguns manaments de la llei de Moisès. La referència als manaments sembla que implica una alta valoració de la legislació mosaica. Tanmateix, convé

fixar-se que la llei no és la resposta adequada, li falta quelcom: «Vés a vendre el que tens i dóna-ho als pobres... i vine, segueix-me». L'exigència de Jesús és notable i encara es farà més radical en la versió de Lluç («vés a vendre tot el que tens»). Però cal subratllar que Jesús també ha capgirat l'objectiu: ja no es tracta de «rebre la vida eterna com un do» sinó d'«entrar en el Regne de Déu». És un projecte que implica molt més la participació i la connivència dels humans.

Un segon detall a remarcar. L'ampliació de l'ensenyament de Jesús als deixebles que ho han deixat tot per seguir-lo és: «Ningú dels qui per mi i per l'evangeli han deixat casa, germans...» En aquesta formulació l'evangeli, la bona notícia,

és Jesús. La formulació resulta tan nova i sorprenent que Mateu i Lluç l'ometran. Però no és una formulació inusitada. Marc l'utilitza almenys en una altra ocasió (8,35), que tampoc reproduceixen ni Mateu ni Lluç. Aquesta suggeridora identificació entre Jesús i l'evangeli, la bona nova, no és cap llicència exegètica. Recordem que el títol de Marc és: «Començament de la bona notícia de Jesús, (que és) Messies, fill de Déu». És a dir que, quan s'oferia l'evangeli segons Marc, era Jesús el que s'oferia i el que rebien els destinataris. En aquest sentit, l'evangeli segons Joan se situa en plena continuïtat amb Marc i amb el seu missatge més pregona.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

42. La resurrecció de Jesús, el punt decisiu

« Si Crist no ha ressuscitat, la nostra predicació és buida, i buida és també la vostra fe. Fins i tot donem un fals testimoni de Déu mateix, ja que testimoniem en contra d'ell quan diem que ell ha ressuscitat el Crist» (1Co 15,14s). Amb aquestes paraules, sant Pau posa dràsticament en relleu quina importància té per al missatge cristià en el seu conjunt la fe en la resurrecció de Jesucrist: n'és el fonament. La fe cristiana s'aguanta o cau amb la veritat del testimoniatge segons el qual Crist va ressuscitar d'entre els morts.

Per això, en la nostra recerca sobre la figura de Jesús, la resurrecció és el punt decisiu. Si Jesús *va existir solament en el passat* o, en canvi, existeix també en el present —això depèn de la resurrecció. Amb el *sí* o *no* a aquesta pregunta, hom no es pronuncia sobre un esdeveniment individual al costat d'altres, sinó sobre la figura de Jesús com a tal.

Els testimoniats neotestamentaris no deixen cap dubte que la resurrecció de Jesús va ser totalment di-

ferent del fet de reanimar un cadàver. La resurrecció de Jesús fou l'evasió cap a un tipus de vida totalment nou, cap a una vida no subjecta a la llei del morir, una vida que inaugura una nova dimensió de l'ésser homes. En la resurrecció de Jesús va ser assolida una nova possibilitat de ser home, una possibilitat que ens afecta a tots i que obre un futur, un nou tipus de futur per als homes.

Amb raó, doncs, Pau va enllaçar indissolublement la resurrecció dels cristians i la resurrecció de Jesús: «Si els morts no ressusciten, tampoc Crist no va ressuscitar... Però, de fet, Crist va ressuscitar d'entre els morts, primícia dels qui són morts» (1Co 15.16.20). La resurrecció de Crist o és un esdeveniment universal o no és res, ens diu Pau. I tan sols si l'entendem com a esdeveniment universal, com a inauguració d'una nova dimensió de l'existència humana, estem sobre el camí d'una justa interpretació del testimoniatge sobre la resurrecció present en el Nou Testament.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

Con menos amor propio se vive mejor

—Con el *orgullo*, el *egoísmo* dominados... nuestra vida será mejor.
—Sin tanta *sensibilidad*, siempre a flor de piel,... sufriremos menos.
—Con menos *amor propio*... la vida ganará en calidad.

—Saber arrinconar el me han *insultado*, *humillado*, *crucificado*;
—Tener dominio interior para que una *palabra ofensiva* no nos *lastime* ni una *injuria* nos *saque de quicio*.

—No dejemos que nuestra *sensibilidad* —el *amor propio*, el *yo*— recoja todo cuanto pueda *herirnos*, *dañarnos* interiormente.

—Saber aceptar la ofensa, la cruz, la humillación, la contrariedad... por *amor* y a *imitación* de Jesús —en la Cruz— y con una sonrisa en los labios, como la imagen del santo Cristo del Castillo de Javier, que *sonríe* y que tantas veces contempló en su juventud Francisco.

—¿Quién después de haber puesto los ojos en un crucifijo, en Jesús clavado en la cruz —calumniado, vejado, humillado y sonriente—, no imitará su testimonio de *amor*, con amor y por amor?

—Si sabemos hacerlo habremos suprimido los insultos y las ofensas: el sufrimiento. Viviremos mejor.

J. M. Alimbau

SANTORAL

14. ✠ Diumenge XXVIII de durant l'any. Mare de Déu del Remei; sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.

15. Dilluns. Santa Teresa de Jesús (Àvila 1515 - Alba de Tormes 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe; santa Tecla, abadessa.

16. Dimarts. Santa Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Gal, abat, apòstol de Suïssa; sant Galderic o Galdric, agricultor occità, patró dels pagesos catalans; sant Bertran, bisbe de Cominges.

17. Dimecres. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma

(107); sant Rodolf, mr.; santa Exupèria, mr.

18. Dijous. Sant Lluç, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.; santa Trifònia, emperadriu.

19. Divendres. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prev. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu (Ovada 1694 - Roma 1775), prev., fund. Passionistes (CP, 1720); sant Pere d'Alcàntara (1499-1562), prev. franciscà, reformador; santa Laura, vg. i mr. (864) a Còrdova.

20. Dissabte. Sant Andreu de Creta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.

ENTREVISTA

ANTONI PEDRAGOSA

Cortesía al volant

Del 16 al 19 d'octubre se celebra al centre salesià Martí Codolar (Barcelona) la trobada anual de delegats i agents de la pastoral de la carretera de l'Estat espanyol. Comptarà amb la presència d'experts en seguretat viària, a més d'agents de trànsit, personal sanitari de primera assistència o l'associació de víctimes d'accidents de trànsit. Entre els temes que es tractaran hi ha la visió pastoral del trànsit, les víctimes i el seu entorn familiar, l'humanisme en les primeres assistències, la convivència i la seguretat vial entre persones i cultures diferents. Tècnic en seguretat viària i membre de l'organització de la trobada, Antoni Pedragosa, assegura que el petit acte de cortesia que pot ser cedir el pas a aquell que té dificultat per sortir, que sempre té el senyal d'agraïment de l'altre, «ens demostra que la carretera i la via pública són, en potència, una autèntica escola de convivència».

Quan ens posem al volant, ens oblidem que som cristians?

La carretera ens posa a prova i davant del volant els nostres defectes es posen de manifest. També les nostres virtuts. Sembla que, en general, hi ha ganes de sentir-se superior als altres i això és un perill per a la seguretat viària, perquè genera confrontació. L'autèntica visió cristiana de la conducció consistiria a afliurar el *jo primer* i potenciar el *tu primer*.

Com hem de fer de la conducció un acte d'amor?

Crec que la pregunta central que ens hem de fer és: qui és l'altre per a mi? Quina actitud tinc respecte l'altre? Cal descobrir el goig d'una conducció respectuosa i tranquil·la, i veure que, de la mateixa manera que la conducció agressiva ens crispa els ànims i és perillosa, la conducció tranquil·la és molt més segura, ens pacifica i es transforma en un autèntic plaer.

Com educar i evangelitzar a la vegada els conductors?

Caldria fer, ja des de l'escola, una pedagogia que desprestigi les actituds egoïstes i, al mateix temps, prestigii tot acte de respecte i de generositat envers els altres. El conductor cristià té la gran oportunitat, en conduir, de posar en pràctica el *manament nou* de Jesucrist: «Estimeu-vos els uns als altres...» És evident que entre els conductors hi ha creients i no creients, però tant si creuen com si no, l'ètica que emana de l'Evangeli és vàlida per a tothom. I m'atreveiria a dir que seria la clau per a una millor seguretat viària.

Òscar Bardaji i Martí

EVANGELIZAR

El testimonio de las obras

Tal vez uno de los haberes más sólidos de la Iglesia católica en este inicio del tercer milenio y como fruto de la renovación impulsada por el Concilio Vaticano II (1962-1965) es la gran movilización desplegada en los ámbitos sociales, caritativos y de solicitud por la justicia y la paz.

En efecto, los recelos hacia la tradición cristiana conviven en nuestra sociedad con una atracción por el testimonio, tanto de individuos (misioneros, misioneras, laicos cooperantes) como de instituciones (parroquias, movimientos, ONG de matriz cristiana) dedicadas a jóvenes en situación de riesgo, a marginados, a refugiados y exiliados, a enfermos del sida o a niños de familias desestructuradas, aquí y en los países del Tercer Mundo.

Este testimonio es rubricado a veces con el goteo lento pero incesante de mártires tanto en el Norte como en el Sur del planeta. Pablo VI lo afirmaba en *Evangelii nuntiandi*, 21: «Este testimonio constituye ya de por sí una proclamación silenciosa, pero también muy clara y eficaz, de la Buena Nueva. Hay en ello un gesto inicial de evangelización [...], testimonio que comporta presencia, participación, solidaridad y que es elemento esencial, en general el primero absolutamente en la evangelización.»

Ya afirmaba también el Concilio Vaticano II, en el número 19 de la Constitución *Gaudium et Spes*, que entre las diversas causas del ateísmo también hay que contar el mal ejemplo de los mismos cristianos. La constatación del Concilio sigue vigente cincuenta años después.

Sigue en pie, pues, el reto de mantener la preeminencia de este factor clave en la evangelización. Es el lenguaje que todo el mundo entiende, el primero que llega a los ojos y a los oídos. En él se juega algo vital para la evangelización: la credibilidad y un previo necesario para que pueda darse el primer anuncio verbal del Evangelio.

Xavier Morlans
(*El primer anuncio. El eslabón perdido*, Ed. PPC, Madrid 2009)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

Parlàvem del perdó com una de les tasques espirituals més importants no sols a finals de la vida o quan arriba una malaltia greu, sinó al llarg de tota la nostra existència, per assolir la pau interior. Perdonar, saber demanar perdó i també perdonar-se a un mateix no és sols una necessitat sinó també tot un repte.

«Vols ser feliç un instant, venja't. Vols ser feliç un temps, demana justícia. Vols ser feliç eternament, perdona.»

Perdonar no és oblidar, al revés: una bona memòria ens ajuda al perdó. Tampoc pot ser un automatisme immediat i lleuger, com quan diem que perdonem en el Pare nostre sense ni pensar en el que diem; ni pot ser tan sols una obligació, ni cultural, ni social, ni moral, ni religiosa, sinó tot un procés interior que no és pas senzill.

Perdonar requereix, primer de tot, voluntat de voler-ho fer, implica estar-ne prou convençuts com per deixar enrere el desig de venjança i de tornar-nos-hi. El perdó no és en si un acte de voluntat, però requereix voluntat, moltíssima voluntat.

Perdonar parteix de la nostra pròpia experiència d'haver-nos sentit perdonats, de la pròpia humilitat de reconèixer que també provoquem ofenses, que no som perfectes, tal com està bellament expressat: «no judiqueu i no sereu judicats; no condemneu i no sereu condemnats; perdoneu i sereu perdonats. Doneu i us donaran: us abocaran a la falda una bona mesura. Tal com mesureu sereu mesurats» (Lc 6,37-38)

Montse Esquerda

Cinc catalans presents en el proper Sínode de bisbes per a la Nova Evangelització

En les sessions del Sínode per a la Nova Evangelització, que començarà el proper 7 d'octubre, hi seran presents l'Arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, el teòleg Salvador Pié, el superior dels Maristes, Emili Turú, el metge Josep Maria Simón Castellví i el lleidatà Josep Abella, superior general dels Missioners Claretians. Aquest claretia, que ha dedicat la major part de la seva vida al continent asiàtic, ha estat escollit com a representant de l'organització mundial d'ordes religioses.

Curs: «I dius que jo també sóc missioner/a?»

Organitzat per la Delegació de Missions i l'IREL. Col·laboren: Delegacions de Catequesi i Ensenyament. Del 23 d'octubre al 4 de desembre. Cada dimarts a les 19 h. Adreçat a: públic en general i educadors en especial. Diploma d'assistència i 2 ECTS.

El Col·legi Episcopal aposta per millorar la qualificació professional dels treballadors

Aquest centre educatiu diocesà, vinculat a la Formació Professional des dels seus inicis, ofereix aquest 2012/2013 un curs d'accés al Cicle Formatiu de Grau Mitjà.

Es tracta d'un curs que, un cop superat, permet l'accés directe a qualsevol Cicle Formatiu de Grau Mitjà, sense la necessitat de presentar-se a cap altre examen.

Donat que l'únic requisit per poder matricular-s'hi és no estar en possessió del títol de Graduat Escolar o equivalent acadèmic, penso que dóna resposta a una gran quantitat d'alumnes que, en el seu moment, van abandonar per raons diverses els seus estudis de l'ESO, persones joves o adultes que ja estan treballant i volen millorar la seva qualificació professional.

La Delegació de Missions prepara el DOMUND 2012

Aquests dies, la Delegació de Missions de Lleida està preparant i distribuint el material que ha d'ajudar a les nostres comunitats a ser més missioneres. El Sant Pare ha fet pública aquest mes de setembre la següent intenció missionera:

«que augmenti en les comunitats cristianes la disponibilitat per a l'enviament de missioners, sacerdots i laics i, també, de recursos concrets a les esglésies empobrides». Aquestes paraules volen posar l'èmfasi en la necessitat que les nostres comunitats siguin obertes a la crida missionera. El missatge del Sant Pare, en aquest sentit, prepara la Jornada del DOMUND del proper 21 d'octubre. Aquesta pretén posar de relleu la tasca que fan els missioners i missioneres arreu del món. Cal saber que la diòcesi de Lleida compta actualment amb 33 missioners, la gran majoria a Llatinoamèrica.

AGENDA

- **Diumenge 14 d'octubre:**
 - A les 13 h, trobada del grup de matrimonis a Puigverd
 - A les 18 h, Pregària Vocacional a la Catedral
- **Dilluns 15 d'octubre: Sta. Teresa de Jesús**
 - A les 8.30 h, celebració eucarística a les Carmelites de Caparrella
 - A les 10 h, recés de mossens
- **Dimarts 16 d'octubre:**
 - A les 19 h, cloenda del curset de catequesi: «El Déu que es revela i entra en diàleg amb la humanitat», a càrrec de Mn. Xavier Navarro, delegat de la Pastoral de Joves, a l'IREL
 - A les 19.45 h, primer curs Alpha a la Diòcesi de Lleida
- **Dijous 18 d'octubre:**
 - A les 19.30 h, Lliçó inaugural de l'IREL al Recorregut UdL
- **Divendres 19 d'octubre:**
 - Inauguració del simposi «Maria de Natzaret» a l'Acadèmia Mariana (Casa de l'Església)
- **Dissabte 20 d'octubre:**
 - Simposi «Maria de Natzaret»
 - Jornada de Voluntaris de Càritas Diocesana a la Sagrada Família de Barcelona
 - III Congrés d'Hospitalitats Catalanes, 20-21 d'octubre a Tortosa
- **Diumenge 21 d'octubre:**
 - Simposi «Maria de Natzaret»
 - Jornada mundial per l'evangelització dels pobles (Domund)
 - Trobada de Pessebristes de Catalunya

Simposi sobre la figura de Maria de Nazaret, del 19 al 21 d'octubre

L'Acadèmia Mariana i l'Institut de Ciències Religioses de Lleida organitzen un Simposi sobre Maria de Natzaret del 19 al 21 d'octubre. Es tracta d'un simposi de celebració del 150è aniversari de l'Acadèmia Bibliogràfica Mariana de Lleida.

Per a inscripcions i més informació: IREL (Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida), c/ Canonge Brugulat, 22 / Tel. 973 281 538 / Horari: dies feiners de 17 a 20 h, www.irelleida.com / www.bisbatlleida.org.

AYUDANDO A VIVIR

«Misioneros de la fe»

El **Domingo Mundial de las Misiones**, que se celebra desde 1926 y corona el esfuerzo de animación misionera de todo el curso, tendrá este año un significado especial al coincidir con la celebración del 50 aniversario del comienzo del Concilio Vaticano II, la apertura del Año de la Fe y el Sínodo de los Obispos sobre la Nueva Evangelización. Todo ello debe contribuir a reafirmar la voluntad de comprometerse con más interés en la misión para que el Evangelio llegue a todas las personas en todo el mundo. Son muchos todavía los que no conocen a Jesús.

La fe, don de Dios, viene propuesta por los misioneros buscando no sólo que se pueda tener noticia de Jesús, sino que llegue a provocar la adhesión a su persona y a su manera de entender la vida.

Como nos recuerda el Papa Benedicto XVI en el Mensaje del Domund de este año, «la fe es un don que no podemos guardarnos para nosotros mismos. Es un don recibido para ser compartido, una luz que no debe permanecer escondida sino iluminar toda la ca-

sa. Es el don más importante que se nos ha dado en la vida».

Ciertamente, la complejidad de la situación actual requiere nuevas formas de comunicación de la fe para que sea más eficaz y, sobre todo, el testimonio claro de nuestra adhesión de fe personal y comunitaria al Evangelio de Jesucristo. El anuncio del Reino de Dios, que es el centro de la misión de Jesucristo y de todos los cristianos, pide el compromiso de hacernos presentes en el mundo como testigos suyos para que todos puedan conocer el Proyecto amoroso de Dios.

Son los misioneros quienes, con su palabra y el testimonio de su caridad y entrega amorosa, hacen posible que quienes no conocen a Jesús puedan sentirse seducidos y se entreguen a Dios en el acto de fe bautismal. Pero también a todos los ya bautizados se nos pide renovar el entusiasmo de comunicar la fe recibida.

Nuestra generación está llamada a acentuar de nuevo a Jesucristo como fundamento y como impulso de

la Misión, y se nos sigue urgiendo a que nos impliquemos cooperando en la edificación del Reino, en un mundo en el que muchos han sido bautizados pero no evangelizados y tienen derecho a conocer a Jesucristo.

Seguir a Jesús puede comportar la experiencia de la Cruz, con fracasos, incomprensiones, desprecio y persecución, pero también la experiencia de un gozo profundo y el consuelo que se deriva de compartir sus sentimientos y asimilar su estilo de vida multiplicándose en el servicio al hermano. Un servicio que se traduce en diferentes proyectos de evangelización y de desarrollo, sociales y educativos, que van multiplicándose gracias a los donativos procedentes de todo el mundo (jardines de infancia, escuelas, hospitales, dispensarios, leproserías, hogares para ancianos y minusválidos...).

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida